

Entrevista a Ivan Labanda

“ LA CULTURA ACCEPTA MILLOR ELS TRASTORNS DE SALUT MENTAL
QUE NO PAS LA SOCIETAT ”

Ivan Labanda (Barcelona, 1980) compleix totes les característiques per ser definit com a polifacètic. El coneixem per la seva trajectòria al teatre, en musicals, a la televisió i la ràdio, però té una qualitat que destaca per sobre de la resta i que l'ajuda a portar un ritme de vida on no hi ha quasi estones per a la desconexió: la seva capacitat organitzativa; segons ell, l'eina que té «per mantenir el nivell d'estrès a ratlla».

TEXT: BEATRIZ CASTILLO

L'altra etiqueta: #Generós

Creus que l'humor pot ser una bona eina per apropar la salut mental a les persones?

Sempre, l'humor sempre és una bona eina per a tot i un gran canal de comunicació, per tant, per a la salut mental també.

Hi ha desconeixement per part del món cultural pel que fa als trastorns de salut mental?

Segurament hi ha prejudicis quan t'ho trobes tu a la vida de forma directa, però a nivell d'espectacle no crec que hi hagi cap director o directora que no vulgui fer una obra perquè parli d'un tema determinat que li doni mal rotllo. La cultura fa reflexionar i anem a emmirallar-nos al teatre o al cine. Per tant, és molt diferent a la reacció que tenim a la vida real. Per això, la cultura accepta millor els trastorns de salut mental que no pas la societat.

“ INTENTO TREURE TEMPS PER VEURE SÈRIES PERQUÈ FORMA PART DE LA MEVA SALUT MENTAL ”

Durant els assajos de Scaramouche, per poder compaginar-los amb el doblatge i la televisió, has dormit una mitjana de tres hores diàries. Això no afecta la teva salut mental?

Hi estic bastant acostumat, però alhora és bastant estressant. Afortunadament em dedico a una cosa que m'agrada, i per a mi llevar-me

d'hora per fer el que m'agrada és una alegria.

Què fas per controlar el nivell d'estrès i ansietat?

Tinc molta força de voluntat, sóc un toro a nivell mental i molt organitzat amb els horaris i l'agenda. La gent del meu entorn no entén com puc fer-ho tot però, senzillament, ho faig. A nivell de benestar psicològic, sempre reviso què he de fer al dia següent i les planificacions de les properes setmanes. He de ser molt organitzat perquè, si no, no faria la meitat de coses que faig.

A més de ser actor, cantant i doblador, també has dirigit tres obres teatrals: *Solar buit*, *Quiero jugar a un juego* i *Fashion feeling music*. Amb quina et quedes?

L'obra Ivan Labanda cent per cent és *Fashion feeling music*, les altres dues

van ser encàrrecs. Amb *Fashion* la gent que va venir a veure-la i em coneixia em deien que es notava molt que era una cosa meua, per l'humor i per com es tractaven els temes.

Vas participar en un migmetratge d'Alejandro Jodorowsky sobre psicomàgia. Com va ser aquesta experiència?

Es va fer una nit de Sant Joan i estava relacionat amb l'homosexualitat. Era un migmetratge que succeïa a la plaça Joan Miró de Barcelona, i s'hi feia una mena d'encanteri on es recopilaven armaris de molta gent i es cremaven. Fèiem una mena de processó. Tot tenia un aire màgic, era com un exorcisme.

Creus que la psicomàgia té capacitat rehabilitadora?

Aquí parlem d'una cosa que no està demostrada científicament, per tant no ho sé, però jo crec bastant en l'amor, i les coses on s'aplica l'amor sempre seran positives.

També vas participar en la sèrie de TV3 *Psico Express*, una comèdia d'un gabinet psicològic per Internet. Creus que aquesta sèrie va ajudar a tractar la salut mental a la televisió de forma normalitzada?

No crec que estigués orientada a normalitzar, era un entreteniment pur i dur. Algun capítol tenia algun rerefons, però no crec que tingués aquesta finalitat. Era un gabinet psicològic, però això només era l'excusa.

Amb quina de les dues participacions et quedes, la de la psicomàgia o *Psico Express*?

Amb la de la psicomàgia, perquè va representar treballar, encara que breument, amb Alejandro Jodorowsky, i és un pou de saviesa.

Per què costa trobar una sèrie catalana que torni a posar aquests temes sobre la taula?

Passa amb aquest tema i amb moltes altres patologies perquè són temes arriscats per a les productores. Tenim èxits com *Polseres vermelles*, de nens i nenes amb càncer. Per portar la salut

m'obliga a mirar una sèrie perquè m'ajuda a desconnectar. Són petits moments d'estar amb mi mateix. Ara estic recuperant *Twin Peaks*.

Quin llibre, sèrie i pel·lícula ens recomanes que ens ajudin a reflexionar sobre la salut mental?

El llibre que us recomanaria seria *Una parte del todo* de Steve Toltz. Està molt ben escrit i explica la relació que tenen un pare i un fill, i la història amb

Scaramouche encara està en cartell per a aquest any. Quins altres projectes tens en marxa on et pugem veure aquest 2017?

Hi ha un parell de coses de teatre que no es poden dir però que són per a finals de 2017 i inicis de 2018. És molt probable que es torni a reposar *El petit príncep*, continuaré amb *Polònia* i *Crackòvia*, i, realment, el que vagi venint, perquè aquest món és molt incert.

“PER PORTAR LA SALUT MENTAL A LA TELEVISIÓ, SUPOSO QUE HAS DE TROBAR UNA PRODUCTORA VALENTA QUE VULGUI PARLAR-NE AMB NORMALITAT”

mental a la televisió, suposo que has de trobar una productora valenta que vulgui parlar-ne amb normalitat.

Has pensat mai dirigir una obra de teatre que parli del patiment psicològic?

Jo crec que acabaré dirigint, el que no sé és què acabaré dirigint, però m'és igual la temàtica sempre que sigui bona i el text sigui bo. Ara han fet el *Curiós incident del gos a mitjanit*, que és un gran text, i ha funcionat molt bé. El protagonista és un noi que té Asperger. Amb aquesta obra vaig conèixer coses que desconeixia sobre el tema.

Què fas durant el poc temps lliure que et queda?

Intento treure temps per veure sèries perquè forma part de la meua salut mental, i encara que dormi menys

la seva família. Et fa reflexionar sobre moltes coses. De sèries, una que he vist darrerament es diu *The OA* i és d'una noia que et passes tota la sèrie pensant si té un trastorn mental o si és real el que explica que li ha passat. Hi ha un gir cap al final que té molta relació amb això. I finalment, una gran pel·lícula és *Cisne negro*, amb Natalie Portman. Una altra recomanació seria *Un monstruo viene a verme*, on jo vaig doblar el pare del nen.

Si no fossis actor, cantant i doblador a què t'agradaria dedicar-te?

Segurament si no hagués sigut actor hauria sigut director. Sempre seria una cosa relacionada amb el món de l'art i l'espectacle. Em guio per la intuïció, i crec que el cinema m'arribarà cap als quaranta anys, i la direcció espero que sigui el que tanqui la meua carrera.

